

Controverse referitoare la chemarea în judecată a altei persoane care poate pretinde aceleași drepturi ca și reclamantul

Controversies Relating to the Summons of Another Person Who Can Claim the Same Rights as the Plaintiff

Nicolae-Horia Țiț¹

Rezumat: Chemarea în judecată a altor persoane constituie o formă de participare a terților la procesul civil care a cunoscut o aplicabilitate practică relativ redusă sub imperiul reglementărilor Codului de procedură civilă anterior. Reglementarea noului Cod, coroborată cu dispoziții exprese cuprinse în Codul civil referitoare la incidența acestei instituții în cazul unui litigiu referitor la coproprietate, este de natură să readucă în discuție anumite caracteristici ale acestei instituții. În articol sunt analizate câteva controverse apărute în doctrină cu privire la această formă de participare a terților la procesul civil și sunt formulate concluzii pe baza argumentelor reținute.

Cuvinte-cheie: proces civil, părți, terți, chemare în judecată a altor persoane, coproprietate

Abstract: Summoning other people constitutes a form of third-party participation in the civil process that has seen relatively little practical applicability under the rule of the previous Civil Procedure Code regulations. The regulation of the new Code, corroborated with express provisions contained in the Civil Code regarding the incidence of this institution in the case of a dispute related to co-ownership, is likely to bring back into discussion certain characteristics of this institution. The article analyses some controversies that have arisen in the doctrine regarding this form of participation of third parties in the civil process, and conclusions are formulated based on the arguments retained.

Keywords: civil process, parties, third parties, suing other people, co-ownership

1. Chestiuni introductive

Dispozițiile art. 68-71 C. pr. civ. reglementează posibilitatea formulării unei cereri de chemare în judecată a altor persoane, ca formă de intervenție forțată a terților în procesul civil, în situația în care terțul ar fi în măsură să pretindă, pe calea unei cereri separate, aceleași drepturi ca și reclamantul. Instituția este

¹ Lector univ. dr., Facultatea de Drept, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, horia.tit@uaic.ro, ORCID ID 0000-0002-2416-8129.

una care a avut o aplicabilitate practică relativ scăzută sub imperiul Codului de procedură civilă anterior, fiind oarecum pusă în umbră de „sora” sa, chemarea în garanție, și a fost folosită, în multe situații, incorect, pornind de la o confuzie pe care denumirea instituției o poate genera. În reglementarea actuală, aplicabilitatea practică a acestei forme de participare a terților la procesul civil este „salvată” de un text al noului Cod civil – art. 643 alin. (3) C. civ. – care face trimitere la chemarea în judecată a altor persoane în contextul reglementării poziției coproprietarilor într-un litigiu privitor la coproprietate, în special ca urmare a interpretării dată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin Decizia nr. 18/2020, referitoare la corelarea dispozițiilor art. 643 alin. (2) C. pr. civ., în ceea ce privește efectele hotărârii pronunțate în contradictoriu cu un singur coproprietar, cu cele ale art. 435 alin. (2) C. pr. civ., referitoare la opozabilitatea hotărârii judecătorești.

Un alt element de noutate față de reglementarea anterioară este acela că, potrivit art. 70 C. pr. civ., cel chemat în judecată dobândește, ca urmare a încuviințării în principiu a cererii de intervenție forțată, calitatea de reclamant, în condițiile în care potrivit Codului de procedură civilă anterior, acesta dobândește calitatea de intervenient principal. De asemenea, în aceeași notă, noua reglementare prevede că hotărârea își produce efectele și în ceea ce privește terțul intervenient forțat, în timp ce dispozițiile Codului anterior prevedeau că hotărârea îi este doar opozabilă acestuia.

Reglementarea de la art. 643 alin. (3) C. pr. civ. și dezlegarea instanței supreme, precum și noua redactare a textului de lege care reglementează calitatea pe care o dobândește cel chemat în judecată și efectele pe care hotărârea de dezinvestire le produc asupra sa au dat prilejul reconsiderării și regândirii instituției chemării în judecată a terțului, ocazie cu care s-au ivit mai multe controverse referitoare la aceasta: în legătură cu ce categorie de terți poate fi formulată cererea reglementată de art. 68 C. pr. civ.?; care va fi poziția în proces a terțului?; ce natură juridică și, prin urmare, ce condiții trebuie să îndeplinească cererea referitoare la participarea terțului în proces – trebuie aceasta să îndeplinească cerințele prevăzute de lege pentru cererea de chemare în judecată sau este suficientă forma simplă a cererilor adresate instanțelor judecătorești de la art. 148 C. pr. civ.? este necesară achitarea unei taxe judiciare de timbru și, dacă da, cum se determină cuantumul acesteia?; ce natură juridică are termenul în care poate fi formulată cererea de chemare în judecată a altor persoane?; este admisibil acordul părților în cazul în care cererea ar fi formulată după expirarea termenelor prevăzute de lege?; acest acord trebuie să fie expres sau tacit?

În cele ce urmează vom încerca să facem o scurtă radiografie a opiniilor exprimate în doctrină cu privire la aceste aspecte controversate și să exprimăm, argumentat, un punct de vedere propriu.

2. Cine poate fi chemat în judecată în temeiul art. 68 C. pr. civ.?

Așa cum prevede expres textul de lege [art. 68 alin. (1) C. pr. civ.], chemarea în judecată a altor persoane presupune introducerea forțată în proces a

unui terț care ar putea pretinde, pe calea unei cereri separate, aceleași drepturi ca și reclamantul; prin această cerere se urmărește, așadar, introducerea într-un proces existent a unei persoane care ar putea fi titularul aceleiași drept subiectiv cu cel valorificat de reclamant prin cererea de chemare în judecată², aspect care rezultă și din faptul că, potrivit art. 70 C. pr. civ., în cazul admiterii în principiu a cererii de intervenție, terțul va dobândi poziția procesuală de reclamant.

Prin urmare, această formă de intervenție forțată nu va putea avea drept rezultat introducerea în cauză a unui nou pârât³; denumirea mijlocului procesual (chemarea în judecată a altei persoane) poate fi, așadar, înșelătoare deoarece „a chema în judecată” înseamnă, de cele mai multe ori, a formula o pretenție contra unei alte persoane; or, prin intermediul instituției de drept procesual de la art. 68-71 C. pr. civ. se urmărește, din contră, atragerea în proces a unui terț care ar putea pretinde același drept cu cel reclamant prin cererea introductivă și nu atragerea în proces a unui nou pârât ori a unui pârât suplimentar.

Precizarea este importantă și atrage atenția asupra unei modalități incorecte în care instituția ar putea fi folosită în practică, în urma unei lecturi superficiale a textelor de lege. Astfel, o eventuală modificare a cadrului procesual cu privire la pârât sau pârâți (chemarea în judecată a unui pârât suplimentar sau introducerea în proces a unui alt pârât în locul celui inițial) poate fi realizată numai prin modificarea cererii de chemare în judecată, în condițiile art. 204 alin. (1) C. pr. civ., adică doar de către reclamant, cel târziu la primul termen de judecată la care acesta este legal citat, iar ulterior acestui moment, numai cu acordul expres al tuturor celorlalte părți. În condițiile în care, așa cum vom arăta și mai jos, cererea de chemare în judecată a altei persoane poate fi formulată de reclamant până la terminarea cercetării procesului înaintea primei instanțe [art. 68 alin. (2) C. pr. civ.], eventuala deturnare a instituției, bazată strict pe denumirea acesteia, ar putea fi invocată de reclamantul care, pierzând termenul prevăzut de art. 204 alin. (1) C. pr. civ. (în special în acele situații în care necesitatea chemării în judecată al unui nou pârât nu a putut fi suficient de bine prefigurată *in limine litis*, ci a rezultat mai mult din cercetarea procesului, situație pe care actuala reglementare nu o acoperă), ar avea interes să își „salveze” procesul (mai ales în acele situații în care taxa judiciară de timbru a fost costisitoare) de eventualul efect peremptoriu al lipsei unei coparticipări procesuale pasive, prin formularea unei cereri întemeiată pe dispozițiile art. 68 C. pr. civ.

Or, formularea unei cereri de chemare în judecată a altei persoane presupune o situație procesuală în care dreptul dedus judecătii ar putea aparține și terțului, adică unei altei persoane decât reclamantul, astfel încât introducerea acestuia în proces ar crea premisa unui conflict, cel puțin ipotetic, între reclamantul inițial și acesta, cu privire la calitatea de titular al dreptului subiectiv

² M. Tăbârcă, *Drept procesual civil, Vol. I, Teoria generală*, ed. a II-a, Editura Solomon, București, 2017, pp. 410-411.

³ *Ibidem*, p. 417.

dedus judecății⁴. Prin urmare, cererea nu ar fi admisibilă în cazul în care cererea de chemare în judecată ar fi întemeiată pe un drept personal nepatrimonial, care nu ar putea fi pretins de o altă persoană (spre exemplu, în litigiile de dreptul familiei, cum ar fi divorțul, stabilirea filiației, tăgada paternității etc.)⁵. Nu are relevanță dacă terțul a valorificat sau nu, pe cale separată, dreptul respectiv⁶; trebuie să existe doar posibilitatea ca terțul să îl pretindă pe cale separată, adică să existe un potențial conflict cu privire la calitatea de titular asupra dreptului respectiv, inclusiv în ipoteza în care acest potențial conflict rezultă din corespondența purtată anterior, dintr-o punere în întârziere sau dintr-un demers administrativ al terțului (spre exemplu, un creditor cesionar care a notificat debitorul obligația de nu mai plăti creditorului cedent, solicitând ca plata să fie făcută către el; o persoană care a făcut demersuri la autorități, pentru eliberarea unei autorizații de construire, pretinzând că este proprietarul suprafeței de teren pe care o revendică reclamantul; creditorul cesionar care l-a pus în întârziere pe debitor cu privire la efectuarea plății, pretinzând că a intervenit rezoluțiunea cesiunii de creanță, în baza unui pact comisoriu, ca urmare a neachitării prețului acesteia de către creditorul cesionar).

Spre deosebire de ipotezele de formulare a unei cereri de intervenție voluntară principală, cererea de chemare în judecată a altei persoane ar putea fi formulată numai dacă terțul ar putea pretinde, pe calea unei cereri separate, același drept cu cel pretins de reclamant, nu și un drept diferit, aflat în strânsă legătură cu acesta. Aceasta face ca cel chemat în judecată să poată formula, în toate situațiile, o cerere de intervenție voluntară principală, așa cum vom arăta și mai jos, deoarece identitatea dintre dreptul pretins de reclamant prin cererea introductivă și cel pe care terțul l-ar putea valorifica pe calea unei cereri separate va fi fost deja verificată de instanță, în procedura de încuviințare în principiu a cererii de intervenție forțată. Asumarea deplină a calității de titular al dreptului respectiv poate fi făcută de terț, în ciuda unei lecturi fugitive a art. 70 C. pr. civ., numai prin formularea unei cereri de intervenție voluntară principală, care l-ar

⁴ Sunt astfel de situații, spre exemplu, cele în care cererea de chemare în judecată a altei persoane vizează un creditor cesionar, care a notificat cesiunea către debitorul acționat în judecată de creditorul cedent, ori creditorul cedent care pretinde plata de la debitor, invocând nevalabilitatea cesiunii, iar debitorul este deja acționat de creditorul cesionar. O ipoteză oarecum atipică a chemării în judecată a altei persoane ar fi aceea a formulării acesteia de către terțul poprit care este acționat în judecată de debitor și care îl cheamă în judecată pe creditorul urmăritor pentru a obține respingerea cererii de chemare în judecată a debitorului urmărit (creditorul terțului poprit) pe motiv că execută obligațiile sale către creditorul urmăritor, în virtutea adresei de înființare a popririi.

⁵ De asemenea, legea interzice formularea unei cereri de chemare în judecată a alte persoane în anumite proceduri speciale [spre exemplu, în procedura evacuării din imobilele folosite sau ocupate fără drept, potrivit art. 1043 alin. (1) C. pr. civ.], însă nu din rațiuni care să țină de natura dreptului pretins ori de raportul juridic dedus judecății, ci pentru a preîntâmpina utilizarea abuzivă a dreptului procesual de către pârâtul care ar avea interes să întârzie judecata procedurii speciale de evacuare; cu alte cuvinte, inadmisibilitatea reglementată în procedura specială este determinată exclusiv de necesitatea asigurării celerității acesteia, nu de natura raportului juridic dedus judecății; cauzele sunt exclusiv procesuale (procedurale), nu substanțiale.

⁶ D. N. Theohari, *Comentariu sub art. 68 C. pr. civ.*, în G. Boroi (coordonator), *Noul Cod de procedură civilă. Comentariu pe articole. Vol. I. Art. 1-455*, Editura Hamangiu, București, 2016, p. 225.

ridica din postura de persoană care poate pretinde pe calea unei cereri separate aceleași drepturi ca și reclamantul, în cea a unui intervenient principal care pretinde aceste drepturi, pe cale incidentală, în chiar procesul pendinte. Această asumare nu poate fi făcută decât cu respectarea condițiilor prevăzute de art. 61 și urm. C. pr. civ., dând, totodată, posibilitatea terțului de a obține o hotărâre judecătorească ale cărei efecte să le poată valorifica nu numai sub aspectul autorității de lucru judecat, ci și al forței executorii.

O situație specială de aplicare a instituției chemării în judecată a altor persoane o regăsim în materia coproprietății. Astfel, art. 643 alin. (3) C. pr. civ. prevede că, în situația în care o acțiune privitoare la coproprietate (inclusiv o acțiune în revendicare) nu este introdusă de toți coproprietarii, pârâțul poate cere instanței de judecată introducerea în cauză a celorlalți coproprietari în calitate de reclamanți, în termenul și în condițiile prevăzute în Codul de procedură civilă pentru chemarea în judecată a altor persoane, respectiv în condițiile art. 68 alin. (3) și art. 69 alin. (1) C. pr. civ. Interesul formulării unei astfel de cereri este dat de posibilitatea ca fiecare coproprietar să stea singur în justiție, indiferent de calitatea procesuală, în orice acțiune privitoare la coproprietate (inclusiv acțiunea în revendicare) [art. 643 alin. (1) C. pr. civ.]⁷, precum și de faptul că hotărârile judecătorești potrivnice unui coproprietar nu sunt opozabile celorlalți coproprietari [art. 643 alin. (2) teza a II-a C. pr. civ.]. Prin Decizia nr. 18/2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie civilă⁸ s-a stabilit că „în cazul acțiunii în revendicare imobiliară a unui bun proprietate comună pe cote-părți (coproprietate), dispozițiile art. 643 alin. (2) teza a doua din Codul civil instituie o excepție de la opozabilitatea hotărârii judecătorești reglementată de art. 435 alin. (2) din Codul de procedură civilă.” Aceasta înseamnă că inopozabilitatea la care se referă art. 643 alin. (2) C. pr. civ. are efecte depline, neputând fi opus coproprietarului care nu a avut calitatea de parte în litigiul anterior nici măcar efectul prevăzut de art. 435 alin. (2) C. pr. civ. (opozabilitatea hotărârii, până la proba contrară)⁹. Prin urmare, dacă coproprietarul A formulează o acțiune în revendicare, iar apărările eficiente ale pârâțului B conduc la respingerea acesteia, un coproprietarul C va putea ulterior promova o nouă acțiune în revendicare, deoarece hotărârea nefavorabilă coproprietarului A nu îi este opozabilă lui C. Dacă însă pârâțul B formulează, în

⁷ Soluția legislativă este nouă, fiind rezultatul schimbării concepției legiuitorului cu privire la calitatea procesuală în cererile referitoare la coproprietate și la necesitatea existenței unei coparticipări procesuale obligatorii. A se vedea E. Chelaru, *Comentariu sub art. 643 C. civ.*, în Fl. A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *Noul Cod civil, comentariu pe articole*, ed. a II-a, Editura CH Beck, București, 2014, pp. 761-762; C. Bîrsan, *Drept civil. Drepturile reale principale în reglementarea noului Cod civil*, ed. a III-a, rev. și ac., Editura Hamangiu, 2017, pp. 211-212.

⁸ M. Of., nr. 191 din 10.03.2020.

⁹ În motivare Deciziei nr. 18/2020 s-a reținut (par. 116) că „(...) norma cu caracter special din Codul civil - art. 643 alin. (2) teza a doua - instituie o excepție sau o derogare de la norma cu caracter general din Codul de procedură civilă - art. 435 alin. (2), astfel că hotărârea judecătorească potrivnică va putea fi ignorată de către coproprietarul terț și ca realitate juridică, respectiv ca fapt juridic în sens restrâns”.

cadrul procesului declanșat de coproprietarul A, o cerere de chemare în judecată, în calitatea de persoană care poate pretinde aceleași drepturi ca și reclamantul, a coproprietarului C, iar cererea este încuviințată în principiu de către instanță, C devine parte în proces iar hotărârea de respingere a acțiunii în revendicare va avea caracter obligatoriu și autoritate de lucru judecat atât față de A (reclamantul), cât și față de C (persoana chemată în judecată). În ipoteza admiterii acțiunii în revendicare, chestiunea prezintă mai mică relevanță deoarece, potrivit art. 643 alin. (2) teza I C. pr. civ., hotărârile judecătorești pronunțate în folosul coproprietății profită tuturor coproprietarilor, astfel încât o hotărâre favorabilă obținută de A îi profită și lui C, indiferent dacă acesta a fost introdus forțat în cauză sau nu.

Se remarcă faptul că scenariul descris mai sus, specific raporturilor juridice de coproprietate, este diferit de cel pe care îl presupune, în mod obișnuit art. 68 C. pr. civ. Așa cum am arătat și mai sus, ipoteza de formulare a unei cereri de chemare în judecată a altor persoane este aceea a existenței unui potențial conflict între reclamantul și terțul chemat în judecată; acesta din urmă este adus în proces pentru a arăta dacă înțelege să pretindă pentru sine dreptul pe care reclamantul își întemeiază cererea (aceiași drept, nu unul asemănător sau aflat într-o strânsă legătură cu acesta), terțul putând să o facă într-o manieră defensivă, care va conduce doar la respingerea cererii de chemare în judecată, sau ofensivă, prin formularea unei cereri de intervenție voluntară principală.

Ipostaza descrisă de art. 643 alin. (3) C. civ. este, cel puțin într-unul dintre scenariile posibile, diferită: chemarea în judecată a coproprietarului nu urmărește deschiderea unui nou „front procedural” în care să se înfrunte reclamantul inițial și chematul în judecată, ci aducerea acestuia din urmă, alături de co-titularul dreptului, în aceleași „tranșee”, pentru ca atacul declanșat asupra lor de pârât să fie suficient acestuia pentru a câștiga întregul război, și numai lupta cu coproprietarul care ca introdus cererea de chemare în judecată. Prin urmare, formularea cererii de chemare în judecată a altei persoane nu presupune altceva decât aducerea în proces a unui alt co-reclamant, pentru ca eventuala hotărâre de respingere a cererii de chemare în judecată să producă efecte și în privința acestuia; cel chemat în judecată nu se află în postura valorificării aceluiași drept, deoarece fiecărui coproprietar îi revine fracțiunea din drept corespunzătoare cotei sale, iar finalitatea formulării cererii nu este de a se stabili cine are calitatea de titular al întregului drept, dintre reclamant și terțul introdus în proces, aceștia necontestându-și calitatea de coproprietar. Din acest motiv a fost și necesară reglementarea expresă a trimiterii din art. 643 alin. (3) C. civ., deoarece, în caz contrar, pe aplicarea scenariului „tipic” al art. 68 alin. (1) C. pr. civ., instituția nu ar fi fost aplicabilă decât în cazul în care coproprietarii și-ar fi contestat drepturile (spre exemplu, fiecare dintre ei s-ar fi considerat unic proprietar). Desigur, nu este exclusă nici această variantă de aplicare a art. 68 alin. (1) C. pr. civ., însă ea ar avea alte temeuri față de cele prevăzute de art. 643 alin. (3) C. civ. Cu alte cuvinte, putem spună că acest text de lege reglementează o situație în care instituția chemării în judecată a altei persoane se aplică „în mod corespunzător”,

adică unei situații diferite de cea pe care legiuitorul o are în vedere ca regulă generală.

Această observație este importantă pentru a stabili sfera de aplicare a chemării în judecată a altor persoane. O astfel de cerere nu ar fi, prin urmare, admisibilă, în lipsa unei trimiteri asemănătoare celei prevăzute expres de art. 643 alin. (3) C. civ., în cazul în care terțul ar putea pretinde contra pârâtului un drept identic celui pretins de reclamant; spre exemplu, dacă proprietarul A cere, în contradictoriu cu pârâtul B, grănițuirea, o cerere de chemare în judecată a lui C, vecin atât cu A, cât și cu B, pe motiv că și acesta ar putea, la rândul său, să solicite grănițuirea nu ar fi admisibilă decât dacă ar releva un eventual conflict între A și C; simplul fapt al vecinătății nu este de natură să facă cererea admisibilă, dacă între A și C nu există niciun potențial litigiu. Un alt exemplu ar putea fi acela al formulării unei cereri prin care A solicită anularea unei autorizații de construire emisă în beneficiul lui B; simplul fapt că și C ar putea solicita anularea aceleiași autorizații nu face ca o cerere de chemare în judecată a acestuia, întemeiată pe dispozițiile art. 68 C. pr. civ., să fie admisibilă, deoarece C nu ar putea pretinde pe cale separată același drept cu cel valorificat de A, ci un drept diferit, propriu, chiar dacă identic cu acesta ca substanță.

Prin urmare, reținem că dispozițiile art. 68 și următoarele C. pr. civ. sunt aplicabile numai dacă indicarea, prin intermediul unei cereri de chemare în judecată a altei persoane, a unui terț care ar putea pretinde aceleași drepturi ca și reclamantul relevă un potențial conflict între reclamant și terț, sub aspectul calității de titular al respectivului drept; scopul formulării cererii este de a se clarifica, pe lângă temeinicia pretenției dedusă judecătii prin cererea introductivă, și problema calității de titular asupra dreptului pretins: reclamantul sau terțul.

Situația reglementată de art. 643 alin. (3) C. civ. este diferită și servește unui alt scop: coproprietarul este introdus în proces nu pentru că el ar putea pretinde același drept ca și reclamantul, contestând calitatea de titular a acestuia din urmă, ci pentru ca hotărârea ce se va pronunța să producă efecte și în ceea ce îl privește, deoarece, în caz contrar, nu i-ar fi opozabilă. Prin urmare, suntem în prezența aplicării, în mod corespunzător, a dispozițiilor procedurale referitoare la chemarea în judecată a altor persoane, „scenariul” de drept material fiind diferit de cel specific acestei forme de intervenție forțată. Aceasta face ca aplicarea chemării în judecată a altor persoane să nu fie posibilă în alte cazuri asemănătoare, în care cel chemat în judecată și reclamantul ar avea drepturi asemănătoare (până la identitate), dar proprii, contra pârâtului.

De asemenea, având în vedere caracterul excepțional al dispozițiilor art. 643 alin. (3) C. pr. civ., chemare în judecată a altui coproprietar este admisibilă numai dacă este formulată de pârât. Altfel spus, reclamantul coproprietar care îl acționează singur pe pârât nu ar putea solicita chemarea în judecată a altui coproprietar decât în temeiul art. 68 alin. (1) C. pr. civ., adică doar dacă între cei doi coproprietari ar exista un conflict cu privire la calitatea de titular al dreptului ori la întinderea cotei¹⁰.

¹⁰ În acest sens, a se vedea D.N. Theohari, *op. cit.*, p. 236.

3. Controversa cu privire la natura juridică a sancțiunii care intervine ca urmare a nerespectării termenului în care ar putea fi formulată cererea de chemare în judecată a altei persoane

Cu privire la termenul în care poate fi formulată, cererea de chemare în judecată a altei persoane formulată de reclamant sau de intervenientul principal trebuie depusă cel mai târziu până la terminarea cercetării procesului înaintea primei instanțe [art. 68 alin. (2) C. pr. civ.], iar cererea făcută de pârât se va depune în termenul prevăzut pentru depunerea întâmpinării înaintea primei instanțe, iar dacă întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la primul termen de judecată [art. 68 alin. (3) C. pr. civ.].

Trebuie reținută poziția procesuală a celui care formulează cererea de chemare în judecată a altei persoane în raport cu cererea față de care este solicitată introducerea în proces a terțului, ca persoană care pretinde aceleași drepturi ca și reclamantul. Spre exemplu, în cazul formulării unei cereri de intervenție principală, întemeiată pe un drept subiectiv diferit de cel dedus judecății prin cererea de chemare în judecată, dar aflat în strânsă legătură cu acesta, reclamantul inițial are, în această cerere de intervenție, calitatea de pârât; prin urmare, dacă dorește să formuleze o cerere de chemare în judecată a altei persoane care ar putea pretinde același drept cu cel invocat de intervenientul principal, va trebui să formuleze cerere în termenul stabilit de instanță pentru formularea întâmpinării la cererea de intervenție principală, potrivit art. 65 alin. (3) C. pr. civ.; aceasta deoarece formulează chemarea în judecată a altei persoane nu din poziția de reclamant în cerere introductivă (poziție ce i-ar permite formularea chemării în judecată a altei persoane până la terminarea cercetării procesului în fața primei instanțe), ci de pârât în cererea de intervenție (poziție din care trebuie să formuleze cererea de chemare în judecată a altei persoane în termenul de depunere a întâmpinării care, în această situație, este stabilit de instanță ca urmare a admiterii în principiu a cererii de intervenție principală)¹¹.

În ipoteza formulării unei intervenții principale prin care se pretinde chiar dreptul dedus judecății prin cererea introductivă, reclamantul inițial va putea formula cererea de chemare în judecată a altei persoane până la terminarea cercetării procesului în fața primei instanțe, deoarece, fiind vorba despre același drept (cel invocat prin cererea introductivă, cel valorificat prin cererea de intervenție și cel arătat prin chemarea în judecată a altei persoane), beneficiază în continuare de statutul său de reclamant, deoarece pretinde și el, pentru sine, respectivul drept¹².

În cazul formulării unei cereri reconvenționale, reclamantul inițial are, față de pretenția valorificată reconvențional, calitatea de pârât, astfel încât, dacă dorește să formuleze o cerere de chemare în judecată a altei persoane,

¹¹ G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, pp. 150-151.

¹² *Ibidem*, pp. 150-151.

reclamantul-pârât trebuie să respecte termenul de depunere a întâmpinării la cererea reconvențională [art. 209 alin. (5) C. pr. civ.]¹³.

În doctrină a apărut o controversă cu privire la natura juridică a normelor care reglementează termenul în care poate fi formulată cererea de chemare în judecată a altor persoane (dacă acestea sunt de ordine publică sau de ordine privată), cu consecințe în ceea ce privește posibilitatea invocării nerespectării acestor norme de instanță din oficiu; de asemenea, strâns legat de această problemă, s-a ridicat întrebarea dacă sancțiunea decăderii care intervine ca urmare a nerespectării termenelor prevăzute de art. 68 alin. (2) și (3) C. pr. civ. ar putea fi înlăturată cu acordul părților și dacă acest acord trebuie să fie unul expres sau tacit¹⁴.

În opinia noastră, nerespectarea termenelor prevăzute de art. 68 alin. (2) – (3) C. pr. civ. atrage sancțiunea decăderii din dreptul de a mai formula cererea de chemare în judecată a altei persoane ca cerere incidentală (adică în cursul judecării cererii principale). Remarcăm să, spre deosebire de art. 62 alin. (3) C. pr. civ., care permitea formularea cererii de intervenție principală și în fața instanței de apel, cu acordul expres al părților, în materia chemării în judecată a altei persoane nu există o astfel de reglementare; prin urmare, formularea unei cereri de chemare în judecată ulterior momentelor prevăzute de art. 68 alin. (2) – (3) C. pr. civ. nu este posibilă nici dacă ar exista un acord expres al părților în acest sens¹⁵, cu consecința că instanța va reține din oficiu că a intervenit decăderea.

Apreciem că nu ar putea fi reținut ca argument faptul că raționamentul avut în vedere de legiuitor prin reglementarea de la art. 204 alin. (3) C. pr. civ. ar fi aplicabil și în cazul formulării cererii de chemare în judecată a altor persoane¹⁶. Este adevărat că, în ceea ce privește modificarea cererii de chemare în judecată, legiuitorul a lăsat deschisă posibilitatea ca, printr-un acord expres, părțile să poată înlătura decăderea care ar interveni ca urmare a nerespectării termenului de la alin. (1), respectiv cel târziu la primul termen la care reclamantul este legal citat. Este de remarcat însă că dispozițiile art. 204 alin. (3) C. pr. civ. au caracter de excepție, prin urmare nu pot fi aplicate la situații asemănătoare; din contră, tăcerea legiuitorului cu privire la eventuala formular, cu acordul părților, a unei cereri de chemare în judecată a altor persoane, ulterior momentelor prevăzute la art. 68 C. pr. civ. nu face altceva decât să ne conducă la concluzia că, în aceste situații, legiuitorul nu a dorit să permită ca, printr-un astfel de acord, sancțiunile prevăzute de art. 185 alin. (1) C. pr. civ. să fie înlăturate. Fiind termene imperative, peremptorii, nerespectarea lor atrage sancțiunea decăderii din dreptul procesual, precum și pe aceea a nulității actului de procedură efectuat cu nerespectarea termenului; ca și în cazul oricăror alte termene imperative cu

¹³ *Ibidem*, p. 150.

¹⁴ A se vedea D.N. Theohari, *op. cit.*, pp. 228-230; G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, pp. 151-152.

¹⁵ În sens contrar, a se vedea G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, pp. 151-152.

¹⁶ Pentru opinia conform căreia dispozițiile art. 204 alin. (3) C. pr. civ. se aplică, prin analogie, și în cazul formulării unei cereri de chemare în judecată a altei persoane, a se vedea G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, pp. 151-152, M. Dinu, *Drept procesual civil*, Editura Hamangiu, București, 2020, p. 108.

privire la care legea nu prevede nicio derogare (spre exemplu, termenele de exercitare a căilor de atac, termenele de formulare a cererilor de completare, termenul de depunere a întâmpinării și cererii reconvenționale etc.), tardivitatea va fi invocată din oficiu de instanță și nu poate fi înlăturată prin acordul expres de voințe al părților (cu atât mai puțin printr-un acord tacit¹⁷); tardivitatea conduce, ca sancțiune aplicabilă actului de procedură, la nulitatea acestuia, nulitate care, fiind determinată de nerespectarea unei cerințe extrinseci, este una necondiționată de existența unei vătămări (art. 176 pct. 6 C. pr. civ.).

Prin urmare, în absența unor dispoziții legale exprese care să permită formularea cererii de chemare în judecată a altei persoane după momentele procedurale prevăzute de art. 68 alin. (2), respectiv (3) C. pr. civ., expirarea acestor momente la prima instanță atrage, potrivit regulii generale prevăzute de art. 185 alin. (1) C. pr. civ., decăderea din dreptul de a mai formula cererea de chemare în judecată a altei persoane și, ca urmare a decăderii, nulitatea actului de procedură îndeplinit peste termen. Desigur, aceasta atrage și consecința posibilității părții interesate de a formula o cerere de repunere în termen (spre exemplu, pârâul formulează o cerere de repunere în termenul de a depune întâmpinare și, odată cu aceasta formulează și o cerere de chemare în judecată a altei persoane). Atât timp cât operează sancțiunea nulității cererii formulate peste termen, în temeiul art. 185 alin. (1) teza a II-a C. pr. civ., iar această nulitate este una necondiționată de o vătămare, raportat la art. 176 pct. 6 C. pr. civ., voința părților nu ar putea înlătura această sancțiune, în lipsa unei dispoziții legale exprese care să consacre această posibilitate.

Concluzia este întărită de comparația pe care o putem face cu alte termene legale imperative, cu privire la care legea nu prevede expres că prin voința părților rămâne valabil și actul făcut peste termen: nulitatea recursului intervine în cazul în care acesta nu este motivat în termenul prevăzut de lege [art. 489 alin. (1) C. pr. civ.], indiferent dacă părțile ar fi de acord ca un motiv invocat de recurent după expirarea termenului de recurs să fie totuși analizat. Faptul că sancțiunea nulității nu este prevăzută expres în cazul nerespectării termenelor prevăzute de art. 68 C. pr. civ. nu trebuie să influențeze raționamentul, atât timp cât aceasta este sancțiunea generală care afectează actul de procedură efectuat cu nerespectarea unui termen imperativ (sancțiune ce decurge din decăderea părții din dreptul procedural) și acționează necondiționat de existența unei vătămări, deoarece neregularitatea vizează o condiție extrinsecă actului de procedură.

Același raționament este aplicabil și în cazul termenelor prevăzute de lege pentru formularea cererii de chemare în garanție (art. 73 C. pr. civ.), arătarea titularului dreptului (art. 76 C. pr. civ.) ori a cererii reconvenționale [art. 209 alin. (4) C. pr. civ.]. Faptul că în această ultimă situație este prevăzută în mod expres sancțiunea decăderii nu schimbă cu nimic argumentație, deoarece aceeași sancțiune afectează nerespectarea termenelor prevăzute de lege pentru formularea cererilor de intervenție forțată, potrivit regulii de la art. 185 alin. (1)

¹⁷ În sens contrar, a se vedea D.N. Theohari, *op. cit.*, pp. 229-230.

teza I C. pr. civ.¹⁸ Rațiunea pentru care legiuitorul a prevăzut expres sancțiunea decăderii la art. 209 alin. (4) C. pr. civ. a fost aceea de a scoate în evidență că, spre deosebire de practica dezvoltată sub imperiul reglementării anterioare, în cazul formulării tardive a reconvenționalei, pârâtul trebuie să formuleze o cerere separată prin care să își valorifice pretențiile; altfel spus, reconvenționala tardivă nu va fi înregistrată separat, ca cerere introductivă. Fiind nulă, în temeiul art. 185 alin. (1) teza a II-a, reconvenționala nu poate produce niciun efect, iar eventuala valorificare a pretențiilor pârâtului nu ar putea avea loc decât prin formularea de către acesta a unei cereri de chemare în judecată, pe cale principală¹⁹.

În concluzie, apreciem că termenele prevăzute de lege pentru formularea cererii de chemare în judecată a altor persoane sunt imperative (peremptorii), efectul decăderii din dreptul de a solicita introducerea terțului în proces neputând fi înlăturat prin acordul, expres ori tacit, al celorlalte părți.

4. Controversa cu privire la natura juridică a cererii de chemare în judecată a altei persoane și poziția procesuală pe care o dobândește intervenientul forțat

O altă controversă în legătură cu această formă de participare a terților la procesul civil s-a născut în legătură cu cerințele de formă pe care trebuie să le îndeplinească cererea de chemare în judecată a altei persoane și, strâns legat de aceasta, la poziția procesuală pe care o dobândește terțul ca urmare a încuviințării în principiu a cererii²⁰ și soluțiilor pe care instanța le poate pronunța, pe fond, în acest context.

Potrivit art. 69 alin. (1) C. pr. civ., cererea de chemare în judecată a altor persoane trebuie să fie motivată; cu alte cuvinte, având în vedere că are drept

¹⁸ Se remarcă faptul că, în cazul cererii reconvenționale, dispozițiile art. 209 alin. (4) C. pr. civ. stabilesc că aceasta trebuie formulată „odată cu întâmpinarea”, în timp ce, în cazul cererilor referitoare la introducerea forțată a unui terț, formulate de pârât, legea prevede că acestea se formulează „în termenul prevăzut de lege pentru depunerea întâmpinării”. Apreciem că această formulare a textelor de lege nu ar trebui, totuși, să conducă la concluzia că cererea reconvențională trebuie, obligatoriu să fie formulată odată cu întâmpinarea, neputând fi, de altfel, nici măcar condiționată de depunerea acesteia (spre exemplu, pârâtul poate achiesa la pretențiile reclamantului și, pe cale reconvențională, să formuleze, la rândul său, o pretenție împotriva acestuia). Pentru opinia contrară, a se vedea G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 447, nota de subsol nr. 2.

¹⁹ Apreciem că și în acest caz operează dispozițiile art. 2539 alin. (2) teza a II-a C. civ., respectiv pârâtul va beneficia de înruperea cursului prescripției dreptului material la acțiune, ca urmare a formulării cererii reconvenționale, chiar dacă aceasta a fost introdusă tardiv și a anulată pe acest motiv, dacă introduce o cerere de chemare în judecată în termen de 6 luni de la momentul rămânerii definitive a încheierii prin care a fost constatată decăderea sa din dreptul de a formula reconvențională.

²⁰ Chemarea în judecată a altei persoane este supusă aceleiași proceduri de încuviințare în principiu ca și intervențiile voluntare, dispozițiile art. 64 și 65 C. pr. civ. aplicându-se în mod corespunzător [art. 69 alin. (3) C. pr. civ.]. Sub acest aspect, apreciem că cel chemat în judecată va fi citat pentru discutarea admisibilității în principiu a cererii formulate de una dintre părți, odată cu citația fiindu-i comunicată cererea de chemare în judecată a altei persoane, precum și copii ale cererii de chemare în judecată, întâmpinării și înscrisurilor aflate la dosar. A se vedea G. Durac, *Drept procesual civil. Partea generală*, Editura Hamangiu, București, 2020, pp. 200-201.

finalitate introducerea în proces a unui terț care ar putea pretinde, pe cale separată, aceleași drepturi ca și reclamantul, nu trebuie să îmbrace forma cererii de chemare în judecată, nefiind în măsură să modifice cadrul procesual decât în ceea ce le privește pe părți. Ca argument suplimentar, se observă că în cazul intervențiilor care reprezintă veritabile cereri de chemare în judecată, formulate pe cale incidentală [intervenția voluntară principală – art. 62 alin. (1) C. pr. civ.; chemarea în garanție – art. 73 alin. (1) C. pr. civ.], legiuitorul a prevăzut în mod expres că acestea trebuie să îndeplinească aceleași condiții de formă ca și cererea introductivă, respectiv cele de la art. 194 C. pr. civ.²¹.

În cazul intervențiilor, voluntare sau forțate, care nu implică formularea unei pretenții distincte de cea dedusă judecătii prin cererea introductivă, legea a prevăzut condițiile de formă generale, de la art. 148 C. pr. civ. [intervenția voluntară accesorie – art. 63 alin. (1) C. pr. civ.; chemarea în judecată a altor persoane – art. 69 alin. (1) C. pr. civ.; arătarea titularului dreptului – art. 76 C. pr. civ.]. În cazul chemării în judecată a altor persoane și arătării titularului dreptului cererea trebuie să fie doar motivată, deoarece singura cerință pe care trebuie să o îndeplinească, din perspectiva conținutului cererii, cel care o formulează este să explice de ce consideră că terțul ar putea pretinde pe cale separată aceleași drepturi ca și reclamantul (în cazul chemării în judecată a altor persoane), respectiv faptul că deține bunul sau exercită dreptul pentru altul (în cazul arătării titularului dreptului).

La aceeași concluzie se ajunge și prin interpretarea art. 34 alin. (3) din O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, care stabilesc că sunt supuse taxei judiciare de timbru întocmai ca și cererea introductivă doar cererea reconvențională, intervenția principală și chemarea în garanție, doar acestea având ca obiect o pretenție distinctă de cea dedusă judecătii prin cererea introductivă²². Intervenția accesorie, chemarea în judecată a altor persoane și arătarea titularului dreptului sunt doar mijloace de apărare pe care le exercită fie un terț (în cazul intervenției voluntare accesorii), fie una dintre părți (în cazul chemării în judecată a altor persoane și arătării titularului dreptului). Prin intermediul acestora din urmă se pune în discuție o problemă de calitate procesuală: indicarea unei alte persoane care ar putea fi titularului dreptului pretins de reclamant (la chemarea în judecată a altei persoane), indicarea unei alte persoane care ar trebui să stea în judecată în calitate de pârât (la arătarea titularului dreptului). Prin urmare, în acord cu alți autori²³, apreciem că cererea de chemare în judecată a altor persoane nu este supusă taxelor judiciare de timbru²⁴.

Cu toate acestea, în doctrină a fost formulată și teza conform căreia cererea de chemare în judecată a altei persoane ar trebui să îmbrace forma cererii

²¹ D.N. Theohari, *op. cit.*, pp. 232-233; M. Tăbărcă, *Drept procesual civil, op. cit.*, p. 412.

²² D.N. Theohari, *op. cit.*, pp. 233.

²³ *Ibidem*, p. 234.

²⁴ Pentru opinia conform căreia dacă persoana chemată în judecată își însușește calitatea de reclamant ce i se atribuie, aceasta trebuie să achite taxa de timbru, a se vedea G. Durac, *op. cit.*, p. 201.

de chemare în judecată și ar trebui timbrată în aceleași condiții ca și aceasta²⁵, prin raportare, în special, la faptul că, potrivit art. 70 C. pr. civ., cel chemat în judecată dobândește poziția procesuală de reclamant. Cu privire la acest efect, așa cum am arătat și mai sus, reglementarea actuală este diferită de cea anterioară, care stabilea că terțul introdus în proces în această modalitate dobândește poziția procesuală de intervenient principal. Apreciem însă că această diferență de exprimare a legiuitorului nu este de natură să schimbe foarte mult raționamentul de interpretare, deoarece și intervenientul principal este tot un reclamant, însă nu unul originar, ci incidental. Prin urmare, în spatele acestor exprimări ale legiuitorului nu se ascunde o realitate diferită, ceea ce trebuie evidențiat este că terțul va căpăta doar poziția procesuală de reclamant, adică independență procesuală, nicidecum că el devine un reclamant propriu-zis²⁶. Dacă își asumă pe deplin calitatea de titular al dreptului dedus judecătii prin cererea introductivă, acesta trebuie să formuleze o cerere de intervenție, pe care o va timbra întocmai ca pe o cerere de chemare în judecată. În lipsa acesteia însă, dacă, urmare a încuviințării chemării în judecată a altei persoane, se dovedește, pe fond, că aceasta este titularul dreptului, nu reclamantul, cererea de chemare în judecată va fi respinsă, fără însă ca pârâtul să poată să fie obligat la efectuarea prestației în beneficiul terțului intervenient forțat.

Cu alte cuvinte, exprimării legiuitorului de la art. 70 C. pr. civ. trebuie să îi fie atașate numai consecințele procedurale, așa cum, de altfel e precizat în mod expres în textul de lege: este o diferență semnificativă între a spune că „cel chemat în judecată dobândește poziția procesuală de reclamant” (așa cum prevede textul de lege) și a spune că „cel introdus în judecată devine reclamant”²⁷; pentru a deveni, propriu-zis, reclamant, terțul trebuie să pretindă el dreptul dedus judecătii, nu este suficient să fie indicat în acest sens de una dintre părțile din proces, iar acest lucru se poate face numai prin formularea unei cereri de intervenție voluntară principală²⁸. În caz contrar, singurul efect pe care îl poate produce admiterea, pe fond, a cererii de chemare în judecată a altei persoane este acela al respingerii cererii de chemare în judecată. Apreciem că, față de dispozițiile art. 36 C. pr. civ., cererea de chemare în judecată va fi respinsă ca fiind formulată de o persoană lipsită de calitatea procesuală activă, deoarece dreptul subiectiv poate să existe, însă acesta să nu fie în patrimoniul reclamantului (ceea ce justifică și soluțiile pe care instanța le poate pronunța în temeiul art. 71 C. pr. civ., așa cum vom arăta și mai jos).

Ca efect specific chemării în judecată a altor persoane, în cazul achiesării la pretenții a pârâtului, acesta din urmă poate fi scos din proces, care va continua numai între reclamantul inițial și terțul chemat în judecată, dacă sunt instituite

²⁵ G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, pp. 154-156. În același sens, A. Stoica, în I. Leș (coordonator), *Drept procesual civil*, Editura Universul Juridic, București, 2021, p. 133.

²⁶ M. Tăbărcă, *Comentariu sub art. 69 C. pr. civ.*, în V. M. Ciobanu, M. Nicolae, *Noul Cod de procedură civilă, comentat și adnotat*, Vol. I, Editura Universul Juridic, București, 2016, pp. 262-263.

²⁷ În mod corect s-a reținut că terțul va avea calitatea procesuală de „reclamant-chemat în judecată” (a se vedea M. Tăbărcă, *Drept procesual civil, op. cit.*, p. 417)

²⁸ D.N. Theohari, *op. cit.*, pp. 236-237.

măsuri care să asigure executarea prestației pretinse în favoarea celui care, în urma judecării de fond, va fi stabilit ca titular al dreptului: în cazul în care pretenția dedusă judecării constă în plata unei sume de bani, dacă pârâtul recunoaște datoria și consemnează la dispoziția instanței suma datorată [art. 71 alin. (1) C. pr. civ.]; dacă pretenția are ca obiect predarea unui bun ori a folosinței acestuia, dacă pârâtul declară că va preda bunul celui al cărui drept va fi stabilit prin hotărârea judecătorească, iar asupra bunului respectiv se instituie un sechestrul judiciar, cu aplicarea procedurii speciale prevăzută de art. 972 – 977 C. pr. civ. [art. 71 alin. (2) C. pr. civ.]. Simpla achiesare a pârâtului nu este suficientă pentru ca acesta să fie scos din proces; efectul special prevăzut de art. 71 C. pr. civ. se produce numai dacă executarea prestației recunoscută de pârât este asigurată prin consemnarea sumei la dispoziția instanței, respectiv prin instituirea unui sechestrul judiciar²⁹. Dacă sunt îndeplinite aceste condiții, efectul scoaterii pârâtului din proces este obligatoriu, nefiind condiționat de acordul reclamantului³⁰. Apreciem că în aceste cazuri suma de bani ori bunul vor putea fi atribuite terțului chemat în judecată chiar dacă acesta nu formulează cerere de intervenție, prin care pretinde pentru sine dreptul dedus judecării. Art. 71 alin. (3) C. pr. civ. prevede, în acest sens, că în aceste cazuri, judecata va continua numai între reclamant și terțul chemat în judecată, însă hotărârea se va comunica și pârâtului scos din proces, fiindu-i opozabilă.

Prin urmare, ca efect al recunoașterii pretențiilor de către pârât și a consemnării sumei, respectiv instituirii sechestrului asigurător, în aceste situații, instanța va „atribui” suma de bani sau bunul persoanei pe care, în urma judecării de fond o va stabili ca titular al dreptului subiectiv, dintre reclamant și terțul introdus forțat.

5. Concluzii

Reglementarea chemării în judecată a altor persoane care pot pretinde aceleași drepturi ca și reclamantul a generat o serie de controverse în doctrină, cu privire la natura juridică a acestei forme de intervenție, la efectele încuviințării ei în principiu și la poziția procesuală pe care o dobândește intervenientul forțat.

Apreciem că este admisibilă o cerere de chemare în judecată a altei persoane numai dacă aceasta relevă un potențial conflict între reclamantul inițial și terțul chemat în judecată cu privire la calitatea de titular al dreptului subiectiv dedus judecării prin cererea introductivă. Cu titlu excepțional, având în vedere trimiterea făcută în mod expres, este admisibilă formularea unei cereri de chemare în judecată a altor persoane, doar de către pârât, în situația reglementată de art. 643 alin. (3) C. civ., respectiv atunci când numai unul dintre coproprietari introduce acțiunea în revendicare, chiar dacă coproprietarii nu își contestată dreptul ori calitatea.

²⁹ M. Dinu, *op. cit.*, p. 112.

³⁰ M. Tăbărcă, *Drept procesual civil, op. cit.*, p. 419.

În privința naturii juridice a cererii, acesta nu este o cerere de chemare în judecată propriu zisă, pentru că nu are ca scop formularea unei pretenții distincte de cea formulată prin cererea introductivă; din contră finalitatea chemării în judecată a altei persoane este de a clarifica problema calității de titular al dreptului dedus judecării, prin urmare este una asociată calității procesuale active. Consecințele în plan procedural sunt legate de cerințele intrinseci și extrinseci ale cererii: aceasta nu trebuie să îmbrace forma cererii de chemare în judecată, ci a cererilor simple adresate instanțelor judecătorești, cu indicarea motivelor de fapt (și, eventual, de drept) pentru care terțul ar putea pretinde același drept cu cel valorificat prin cererea introductivă și nu este supusă taxelor judiciare de timbru, atât timp cât nu se valorifică o pretenție. Dacă cel arătat ca titular al dreptului dorește să pretindă pentru sine dreptul dedus judecării, va putea formula o cerere de intervenție voluntară principală, aceasta fiind, în mod evident, supusă timbrajului.

O altă consecință importantă vizează soluțiile de fond pe care le poate pronunța instanța: dacă terțul chemat în judecată nu formulează o cerere de intervenție voluntară principală iar instanța stabilește că el este titularul dreptului, cererea de chemare în judecată va fi respinsă ca fiind formulată de o persoană lipsită de calitate procesuală activă, fără însă ca pretenția dedusă judecării să poată fi atribuită intervenientului forțat. Acest lucru este posibil numai dacă acesta formulează cerere de intervenție principală ori dacă sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 71 C. pr. civ (pârâutul achiesează la pretenții și consemnează la dispoziția instanței suma reclamată ori este instituit un sechestrul judiciar asupra bunului pretins).

Referințe

- Baias Fl. A., Chelaru E., Constantinovici R., Macovei I. (coord.), *Noul Cod civil, comentariu pe articole*, ed. a II-a, Editura CH Beck, București, 2014.
- Bîrsan C., *Drept civil. Drepturile reale principale în reglementarea noului Cod civil*, ed. a III-a, rev. și ad., Editura Hamangiu, 2017.
- Boroi G., Stancu M., *Drept procesual civil*, ed. a V-a, rev. și ad., Editura Hamangiu, București, 2020.
- Ciobanu V. M., Nicolae M. (coord.), *Noul Cod de procedură civilă comentat și adnotat, Vol. II – art. 527 – 1134*, Editura Universul Juridic, București, 2016.
- Dinu M., *Drept procesual civil*, Editura Hamangiu, București, 2020.
- Durac Gh., *Drept procesual civil. Partea generală*, Editura Hamangiu, București, 2020.
- Leș I. (coor.), *Drept procesual civil*, Editura Universul Juridic, București, 2021.
- Tăbărcă M., *Drept procesual civil, Vol. I, Teoria generală*, ed. a II-a, Editura Solomon, București, 2017.